

Alkotmánybíróság

A Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján

1015 Budapest

Donáti u. 35-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: 10/1057-2/2018	
Érkezett: 2018 AUG 28.	
Példány:	Kezelőiroda:
Melléklet:	db

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § alapján, figyelemmel a 28.§ (1) bekezdésében foglaltakra, az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő:

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Mfv.II.10.336/2017/7. számú ítéletének Alaptörvény-ellenességét, és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 43. § (1) bekezdése alapján semmisítse azt meg.

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság Mfv.II.10.336/2017/7. számú ítélete sérti

az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdésében foglaltakat:

„Mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Képességeinek és lehetőségeinek megfelelő munkavégzéssel mindenki köteles hozzájárulni a közösség gyarapodásához”,

az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésének rendelkezését:

„Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékosság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.”,

és az Alaptörvény XVII. cikk (1) bekezdésében foglaltakat:

„A munkavállalók és a munkaadók – a munkahelyek biztosítására, a nemzetgazdaság fenntarthatóságára és más közösségi célokra is figyelemmel – együttműködnek egymással”

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 43. § (4) bekezdésének megfelelően semmisítse meg a Kúria Mfv.II.10.336/2017/7. számú döntésével felülvizsgált Pécsi Törvényszék I.Mf. 20.910/2016/4. számú ítéletét, és a Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.457/2015/8. számú ítéletét.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

I.

1. A pertörténet és a tényállás ismertetése

a) Mint a panaszban érintett közalkalmazott ([REDACTED] középiskolai tanár) **2014. szeptember 29-én keresettel fordultam** a Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz, kérve a - 2014. augusztus 28-án átadott - felmentésem jogellenes voltának megállapítását. A hiánypótlási felszólításnak - a megadott határidőn belül - eleget téve benyújtottam a **2.M.452/2014/3. számú keresetet** (5.számú melléklet).

Keresetemben az alábbiakat sérelmeztem: Az 1997. évi LXXXI. törvény 18. § (1) bekezdés b) pontja értelmében **2014. augusztus 15-én töltöttem be a rám vonatkozó (62 év 183 nap) nyugdíjkorhatárt.** A munkáltató Klebelsberg Intézményfenntartó Központ – az intézményvezető kezdeményezésére – a **2014. július 30-án kelt felmentéssel,** 2015. 04. 14-i hatállyal, **megszüntette a közalkalmazotti jogviszonyomat.**

Véleményemet nem kérve, egyeztetés nélkül döntött - a felmentési idő (8 hónap) teljes tartamára felmentve a munkavégzés alól. A felmentési idő **kezdetének 2014. augusztus 15-ét jelölte meg. A felmentési okiratot** azonban **2014. augusztus 28-án** adták át.

Közölték, hogy azonnal elmehetek, nem kell jelen lenni a megbeszélésen sem, mert a nevemet már kihúzták a névsorból.

A 2.M.452/2014/3. számú keresetemben kértem az elsőfokú bíróságot, hogy állapítsa meg a felmentés jogellenes voltát, és kötelezze a munkáltatót arra, hogy a közalkalmazotti jogviszonyom megszűntetésének időpontját a Mt. 68.§ (1) bekezdésének megfelelően módosítsa.

A Mt. 15. § (4) bekezdése szerint az egyoldalú jognyilatkozat csak a címzett hozzájárulásával módosítható, vagy vonható vissza. Tehát joggal **számíthattam arra, hogy a munkáltató – bírósági ítélet nélkül visszavonva a jogellenesen készült okiratot - pótolni fogja az elmulasztott egyeztetést, és - szabályszerűen lefolytatva a felmentési eljárást –** (mint minden nyugdíjkorhatárt betöltött kollégát) tájékoztat a továbbfoglalkoztatási kérelem benyújtásának lehetőségéről.

A továbbfoglalkoztatásomat akartam kérni. Elsősorban a tanítványaim érettségire történő megfelelő felkészítése okán. Másodsorban a minősítési eljárás lefolytatása miatt.

Az intézményvezető szándéka azonban ezzel ellentétes volt. Személyes okok - a 2013-ban történt igazgatói kinevezésével kapcsolatos kritika - miatt hónapok óta készült arra, hogy eltávolít az iskolából. Ez idő alatt velem nem egyeztetett.

Idézet az ellenkérelemből: „A felperest foglalkoztató oktatási intézményben előre látták, hogy felperes 2014.08.15. napjával betölti az öregségi nyugdíjhoz szükséges korhatárt, s elindították a

jogviszonya felmentésére megszüntetésére irányuló eljárást". Ez az „eljárás” azonban nem nevezhető eljárásnak, mert minden jogi és erkölcsi szabályozást figyelmen kívül hagyott.

Fentiekből következik, hogy az intézményvezetőnek nem állt érdekében a munkaügyi pert egyezséggel lezárni. Megbeszélésre nem került sor, **egyezség nem jött létre.**

b) A 2015.04.08-án megtartott tárgyaláson sem alperes munkáltató, sem ügyvédje nem jelent meg. Tette ezt annak ellenére, hogy az ellenkérelmében úgy nyilatkozott, hogy egyezséget kívánnak kötni (13 napi illetményt ajánlottak fel). A bíróság erre vonatkozó felhívására nem válaszolt, **a tárgyalásról való távolmaradását nem mentette ki.**

c) 2015. április 14-én – a perben vitatott felmentési okiratnak megfelelően - a közalkalmazotti jogviszonyom megszűnt, és **a jogellenes felmentésem teljesedésbe ment át.**

A felmentési okirat módosítására, egyezsége ezt követően már nem volt lehetőség.

d) A 2015. június 10-én megtartott tárgyaláson a munkáltató képviselőjében **meghatalmazás nélkül jelent meg egy ügyvéd,** ezért érdemi tárgyalást nem lehetett tartani.

e) A 2015.10.19-én megtartott tárgyaláson már két ügyvéd jelent meg. Az egyik - meghatalmazással - **a KLIK képviselőjében, a másik a jogutód Pécsi Szakképzési Centrumot képviselte volna, de** - állítása szerint - meghatalmazása még nem lett nyilvántartásba véve. **A Pécsi Szakképzési Centrum 2015. július 1-én alakult meg.**

Az eljáró bíró javasolta a per szüneteltetését. Bár értelmetlen volt - beleegyeztem. A bíróság megállapította, hogy a per **2015. 10. 19-étől** szünetel.

f) A 2015. 10. 22-én keltezett beadványomban **kértem a per folytatását.** Új bizonyítékokat csatolva arra hivatkoztam, hogy alperes **megsértette a Mt. 7. § (1) bekezdésében foglaltakat:** „Tilos a joggal való visszaélés. E törvény alkalmazásában joggal való visszaélés különösen, ha az mások jogos érdekeinek csorbitására, érdekérvényesítési lehetőségeinek korlátozására, véleménynyilvánításának elfojtására irányul.”

Alperes képviselője **2015. 10. 20-án** postára adta a **KLIK Pécsi Tankerület Igazgatójának 2015. 06. 19-én** keltezett jognyilatkozatát, amely **2015. április 27-ei** hatállyal megszüntette a **2015. április 14-én** megszűnt közalkalmazotti jogviszonyomat.

A Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz fordultam azzal a kéressel, hogy kötelezze alperest a már nem létező közalkalmazotti jogviszonyomat megszüntető jognyilatkozatának visszavonására. A kereset **a 2.M.468/2015/1** számon lett befogadva (6.számú melléklet).

Alperes ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy a **2.M.452/2014/3.** számú keresetemben megfogalmazott kérésemet teljesítette.(Miért várta meg, hogy megszűnjön a jogviszonyom?)

Ennek ellentmond az a körülmény, hogy egyezség létrejöttét az 1952. évi III. törvény 148.§ (3) bekezdésében foglalt szabályozásnak megfelelően a bíróságnak végzéssel kell helyben hagynia: „*Ha az egyezség – ideértve a (2) bekezdésben meghatározott egyezséget is – megfelel a jogszabályoknak, a bíróság azt végzéssel jóváhagyja, ellenkező esetben pedig a jóváhagyást megtagadja, és az eljárást folytatja*”. Alperes meg sem keresett, tehát az egyezség nem jöhetett létre. A bíróság - ehhez kapcsolódó (2015. 04. 08-án rögzített) - felhívására sem válaszolt.

g) A 2016.04. 20-án megtartott tárgyaláson megjelent a **KLIK** jogi képviselője, és a jogutód **Pécsi Szakképzési Centrumot** képviselő ügyvéd is.

A 2.M.452/2014. számú és a 2.M.468/2015. számú eljárás - egyesítés után - a **2.M.457/2015. szám** alatt folytatódott.

A 40 percig tartó tárgyalást **a keresetem szövegének a bíró által** - alperes segítségével - **történő átfogalmazása** töltötte ki. Az első fokon eljáró bíróság tudomást sem vett az általam benyújtott iratokról: a per folytatását kérő 2.M.452/2014/11. számú beadványról, a 2.M.457/2015/6. számú bizonyítási indítványról, a 2.M.457/2015/7. számú előkészítő iratról, és a 2. M. 468/2015/5. számú iratról.(A másolatokat 7. számú mellékletként csatolom.)

A tárgyalás jegyzőkönyve ezeknek az iratoknak a pontos megjelölését sem tartalmazza: „6. és 7. sorszám alatti előkészítő irat” ismertetését említi, holott a 2.M.457/2015/6. számú bizonyítási indítványról, és a tárgyaláson kézbesített 2.M.457/2015/7. számú előkészítő iratról volt szó. Az ismertetés a fent idézett mondatrész rögzítésében merült ki.

A bíró az ítélet meghozatala előtt el sem olvasta a - helyben átadott - **2.M.457/2015/7. számú előkészítő iratot**, én pedig nem kaptam lehetőséget arra, hogy ismertessem.

A másfél évig húzódó per során négy alkalommal jelentem meg – felkészülten – tárgyaláson. Három tárgyalás – alperes mulasztása miatt – megghiúsult. Érdemi tárgyalásnak csak az utolsó - mindössze 40 percig tartó - tárgyalást lehet nevezni. Ennek egyetlen - a bíró által kitűzött - célja a pertárgy értékének forintban történő meghatározására volt.

Nem kaptam lehetőséget a bizonyításra, és figyelmen kívül hagyták a beadványaimat, az általam benyújtott előkészítő iratban leírtakat. A jegyzőkönyv kijavítását, kiegészítését célzó kérelmeket az eljáró bíró elutasította.

Nem kaptam lehetőséget arra, hogy bizonyítsam azt, hogy az intézményvezető elmulasztotta a tájékoztatási kötelezettségét a továbbfoglalkoztatási kérelem beadására vonatkozó eljárási rendről, és megszegte a **Mt. 7.§ (1) bekezdésében** foglaltakat.

Az ítélet (2.M.457/2015/8. szám) a kereset elutasítása mellett alperest 13 nap távolléti díj megfizetésére kötelezte (miközben a munkaviszonyom megszűnésének időpontját

változatlanul hagyta), annak ellenére, hogy több beadványomban is tiltakoztam keresetem ilyen módon történő átfogalmazása ellen. Az alperes ügyvédje által meghatározott összeg került – mint az én követelésem (!) - a bíró által módosított felperesi keresetbe.

h) Az ítélet ellen fellebbezést nyújtottam be. Az elsőfokú bíróság ítéletét a Pécsi Törvényszék, mint másodfokú bíróság helybenhagyta (I.Mf.20.910/2016/4. szám).

i) Felülvizsgálati kérelemmel a Kúriához fordultam.

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság az **Mfv.II.10.336/2017/7. számú** ítéletében a felülvizsgálati kérelmet elutasította.

2. A jogorvoslati lehetőségek kimerítése:

- Az **első fokon eljáró** Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.457/2015/8. számú ítélete ellen fellebbezést nyújtottam be a Pécsi Törvényszékhez.
- A **másodfokon eljáró** Pécsi Törvényszék I.Mf.20.910/2016/4. számú ítéletével szemben felülvizsgálati kérelmet - jogi képviselő [REDACTED] nyújtottam be a Kúriához.
- A Kúria, mint **felülvizsgálati bíróság** ítéletét dr. [REDACTED] 2018. március 29-én vette át.
- **Perújítást** - tekintettel a Kúriánál folyamatban volt felülvizsgálatra – nem kezdeményeztem.

A jogorvoslati lehetőségeket kimerítettem.

3. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje:

Az **Abtv. 30. § (1) bekezdésében** meghatározott **60 napos határidő 2018. május 28-án** telt le.

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság ítéletét – a képviseletemben eljáró (1.3 melléklet) - dr. [REDACTED] 2018. március 29-én vette át.

Mellékelem az átvételt igazoló - Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság által megküldött - postai igazolást (1.2 melléklet).

A Kúria ítéletének átvételét követő 60 nap **2018. május 28-án** letelt.

Az **Abtv. 30.§ (3) bekezdése** alapján **igazolási kérelemmel élek**, tekintettel arra, hogy az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott határidőt önhibámon kívül eső okból, betegségem miatt mulasztottam el. Mellékelem az eredeti orvosi igazolást arról, hogy 2018.05.24-től 2018. 05. 31-ig orvosi kezelés alatt álltam. Ez idő alatt betegségem miatt az ügyben eljárni nem voltam képes.

Az **Abtv. 30.§ (3) bekezdése** úgy rendelkezik, hogy az akadály megszűnésétől számított tizenöt napon belül, az igazolási kérelemmel egy időben az indítványt is be kell nyújtani.

Mellékelem az eredeti orvosi igazolást arról, hogy 2018. 06. 01-től 2018. 06. 12-ig továbbra is orvosi kezelés alatt álltam.

Az akadályoztatásom megszűnését követően 2018. június 13-án benyújtottam az alkotmányjogi panaszt.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy szíveskedjen – az igazolási kérelmemnek helyt adva – az alkotmányjogi panaszt határidőben benyújtottnak tekinteni.

Az eredeti igazolást mellékletként csatoltam.

4. Az alább felsorolt bírósági eljárásokban érintett vagyok

Az alkotmányjogi panaszban támadott bírói döntések az én jogaimat érintik, tekintettel arra, hogy a fent hivatkozott eljárásokban

- a Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt a 2.M.457/2015. számú,
- a Pécsi Törvényszék előtt az Mf.20.910/2016. számú és
- a Kúria előtt az Mfv.II.10.336/2017. számú eljárásban

felperesként voltam jelen. A pertörténet tartalmazza ennek részletes bizonyítását.

5) Az ítéletek nem egyeztethetők össze az Alaptörvény rendelkezéseivel

- A **Kúria** mint felülvizsgálati bíróság **Mfv.II.10.336/2017/7. számú ítélete** sérti az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdésében, a XVII. cikk (1) bekezdésében, a XV. cikk (2) bekezdésében foglaltakat.

- A **Pécsi Törvényszék I.Mf. 20.910/2016/4. számú ítélete** sérti az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdésében, a XVII. cikk (1) bekezdésében, a XV. cikk (2) bekezdésében foglaltakat.

- A **Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.457/2015/8. számú ítélete** sérti az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdésében, a XVII. cikk (1) bekezdésében, a XV. cikk (1) bekezdésében és (2) bekezdésében, valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglaltakat.

A fenti állításokat részletesen kifejtem az érdemi indokolásban.

II.

Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

1. a) „Res iudicata pro veritate accipitur” A pertörténetben részleteztem az elsőfokú bíróság eljárását, amely sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének rendelkezését:

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

Az elsőfokú bíróság eljárása sérti az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglaltakat:

„A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.”

Elsőként az első fokon eljáró Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletének (az ítélethozatal körülményeinek) **alaptörvény-ellenességét kívánom igazolni, mert ez határozta meg a további jogorvoslati eljárások – az Alaptörvénnyel összeegyeztethetetlen – döntését is.**

Az általa rögzített jegyzőkönyvben és az ítéletében foglaltakat a magasabb fokon eljáró bíróságok igazsággként fogadják el.

Az elsőfokú bíróság által rögzített – hiányos és a valóságnak nem megfelelő - tényállás megváltoztatására nem volt lehetőség. Ezért alapvető jelentőséget tulajdonítok annak, hogy a fent idézett, Alaptörvényben rögzített jogaim - az elsőfokú bíróság eljárásában - sérültek.

A 3-7. számú mellékletben csatolt iratok szemléletesen bizonyítják, hogy

amíg én minden tárgyaláson megjelentem, és felkészülten vártam arra, hogy bizonyíthassam az állításaimat,

amíg én - tömegét tekintve is - jelentős mennyiségű beadvánnyal próbáltam meggyőzni a bíróságot,

addig alperes - három tárgyalást is (következmények nélkül!) ellehetetlenítve - néhány oldal terjedelmű ellenkérelemmel „meggyőzte” az elsőfokú bíróságot a tényeknek ellentmondó állításai igazságáról. Vajon hogyan?

Alperes elérte azt, hogy a 2016.04.26-án megtartott (negyedik, de első érdemi) tárgyaláson az én keresetemet az ő ellenkérelmének megfelelően átfogalmazza a bíróság. Ezt követően már a valóságtól eltérő tényállásra alapozta ítéletét a jogorvoslat során eljáró bíróság is.

Ebben az eljárásban nem teljesültek az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglaltak: „A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.”

Nem teljesültek, mert a bíróság a tárgyaláson az egyik fél által benyújtott, átgondolt, részletes indokolással ellátott beadványt figyelemre sem méltatta, az ítéletben meg sem említette.

Nem teljesültek, mert a tárgyalás úgy kerül berekesztésre, hogy a felperes bizonyítási indítványa, a tényeket alátámasztó beadványai (A per folytatását kérő 2.M.452/2014/11. számú beadvány, a 2.M.468/2015/5. számú irat, a 2.M.457/2015/6. számú bizonyítási indítvány, a 2.M.457/2015/7. számú előkészítő irat) meg sem lettek említve, és hamis tényállás igazságként került az ítélet - majd a jogorvoslati eljárások ítéleteinek - indokolásába.(A mellőzött beadványokat 7. számú mellékletként csatolom.)

Nem teljesültek az **Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében** rögzítettek sem, mert az elsőfokú bíróság a jogaimat **nem tisztességes tárgyaláson**, és **nem ésszerű határidőn belül** bírálta el.

Nem teljesülnek, mert az eljárás során az elkövetett hibák kijavítását szükségtelennek, és az egyik fél (felperes) sérelmére elkövetett jogszabálysértéseket megengedhetőnek ítélte a Pécsi Törvényszék.

Idézem a Pécsi Törvényszék ítéletének indokolását: „A másodfokú bíróság nem talált okot az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, mert **az elsőfokú bíróság nem sértette meg az elsőfokú eljárás lényeges szabályait**” Vajon hol a határ? Ki mondja meg, hogy mely jogszabályok lényegesek, melyek lényegtelenek?

Véleményem szerint **az 1952. évi III. törvény által meghatározott jogszabályok nem oszthatók fel lényeges és nem lényeges szabályokra.** A törvényekben előírtak nem választhatók szét betartandó és nem kötelezően betartandó szabályokra.

b) Az alábbiakban azt részletezem, hogy hogyan befolyásolta a Kúria döntését az elsőfokú bíróság által - tiltakozásaim ellenére - rögzített hamis tényállás?

A felülvizsgálati kérelemben arra hivatkoztam, hogy többlettényállás bizonyítására lehetőség van Kjt. 30. § (1) bekezdés d) pont szerinti felmentés jogellenességének vizsgálatánál is.

Az előzőekben részletesen leírtam azt, hogy három tárgyaláson sem lehetett érdemben tárgyalni az ügyet. Ezeken a tárgyalásokon bizonyítékokat, előkészítő iratokat nyújtottam be, de a bíróság ezeket nem tárgyalta sem akkor, sem később. A bíróság számára ezek nem léteztek. **Ezek a többlettényállást bizonyító iratok, hivatkozások, bizonyítási indítványok.**

Az utolsó, mindössze 40 percig tartó tárgyaláson négy beadványomat kellett volna tárgyalni, de a bíróság arra koncentrált, hogy le kell zárni az ügyet. Ennek azonban akadálya volt, hogy nem tudtam megmondani azt, hogy milyen összegű távolléti díj számítható 13 napra. Tekintettel arra, hogy ez nem szerepelt a keresetemben, nem is foglalkoztam ezzel a kérdéssel. A bíróság ezért szünetet rendelt el, és alperes ügyvédje telefonos segítséggel kiszámította az ítéletben szereplő összeget, amely úgy került jegyzőkönyvbe, mint az én követelésem. Annak ellenére, hogy ezt sem a keresetben, sem előkészítő iratban nem írtam le,

erről sem írásban, sem szóban nem nyilatkoztam. (3. számú melléklet: Jegyzőkönyv kijavítási kérelem, Jegyzőkönyv kiegészítési kérelem)

A jegyzőkönyv kijavítását, kiegészítését célzó kérelmemet az eljáró bíró azzal az indokolással utasította el, hogy a hanganyag (amelyet ő mondott diktafonra) nem tartalmazza a fent hivatkozott kérelmekben foglaltakat. A tárgyaláson kellett volna jeleznem, ha nem értek egyet az általa rögzített hanganyaggal. Csakhogy a visszahallgatására sem volt lehetőség!

A Pp. 118.§ (3) bekezdése szerint: *Ha a jegyzőkönyv elkészítésére nem az eljárási cselekménnyel egyidejűleg kerül sor, az eljárási cselekményen jelen lévő felek – amennyiben a jegyzőkönyv részükre kézbesítésre kerül – a kézbesítéstől számított 8 napon belül, ha pedig a jegyzőkönyv a felek részére nem kerül kézbesítésre, akkor az eljárási cselekménytől számított 15 napon belül a jegyzőkönyv kijavítását, kiegészítését kérhetik.* **Felmerül a kérdés: A Pp. jogszabályainak betartása a bíró számára nem kötelező?**

Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a Kúria által „új körülménynek” vélt, de általam folyamatosan hangoztatott tényeket, nem volt hajlandó meghallgani a bizonyítási indítványt, nem volt hajlandó elolvasni az általam benyújtott bizonyító erejű dokumentumokat.

Nem vette figyelembe – ez talán a bírói mérlegelés jogkörébe tartozik. De nem is rögzítette! Nem olvasta el, nem hallgatta meg, és az indokolásban ennek okát nem jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításánál olyan szempontok szerint válogatott a rendelkezésre álló anyagból, hogy a megfogalmazandó ítéletbe bele illik-e.

A teljesség igénye nélkül kiemelek néhány igen fontos tényt, amely nem került rögzítésre. Az elhallgatott tények is meghamisított tényállást eredményeznek:

Csak az első keresetben foglalt tények egy részét – kissé átértelmezve, az alperesi látásmódnak megfelelően átfogalmazva - írja le. **Gondosan kerüli azt a tényt, hogy a jogviszonyom 2015. április 14-én megszűnt.**

Mindenképpen el akarja fogadtatni a 2015. április 14-én megszűnt jogviszonyom ismételt megszüntetését célzó (nem a KLIK elnöke által aláírt) 2015. június 19-én keltezett felmentést azzal az indokolással, hogy az én eredeti keresetemet teljesítették.

Gondosan kerüli azt, hogy az újabb felmentési okirat visszavonását célzó 2.M.468/2015/1. számú irat az ítéletben dokumentálva legyen: **„A 2.M. 452/2014 szám alatti eljárás 2015.október 19-től szünetelt, majd 2.M.457/2015. ügyszám alatt folytatódott”** Nincs megemlítve a 2.M.468/2015. számú ügy, sem az, hogy ki és milyen beadvánnyal kérte a per folytatását. Ez a 2.M.452/2014/11. számú beadvány azért jelentős, mert a Mt.7.§ (1) bekezdésére hivatkozva két bizonyítékot is csatoltam annak igazolására, hogy a személyes ellentét volt a szabálytalan eljárás megindításának oka.

Úgy gondolom, hogy az elsőfokú bíróság eljárása – miközben eltiporja az Alaptörvényben rögzített jogokat - megsemmisíti azt, az állampolgárban kialakult meggyőződést, mely szerint a bíróságok részrehajlás nélkül látják el a feladatukat.

A Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság eljárása megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott jogokat.

Ezt követően a Kúria már nem vizsgálhatta felül az elsőfokú bíróság által leírt nem valós tényállást. Igaznak fogadta el.

A Kúria az elsőfokú bíróság által rögzített tényállásra alapította ítéletét. Fentiek alapján szükségtelen kihangsúlyoznom, hogy az **elsőfokú bíróság által rögzített tényállásban szó sem esik azokról a – többlettényállást igazoló – körülményekről, illetve bizonyítékokról, amelyeket a Kúria ítéletének indokolásában (joggal) hiányol.**

Ítéletének indokolásában kiemeli, hogy **„A felülvizsgálati eljárásban olyan új körülményre, amely nem volt a megelőző eljárás tárgya, amelyre vonatkozóan a fél az első- és másodfokú eljárás során nem hivatkozott és bizonyítékait nem jelölte meg, nem lehet hivatkozni.”**

2) A Kúria mint felülvizsgálati bíróság Mfv.II.10.336/2017/7. számú ítélete sérti az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdésében, a XVII. cikk (1) bekezdésében, a XV. cikk (2) bekezdésében foglaltakat.

Azt alábbiakban azt kívánom kihangsúlyozni, és bizonyítani, hogy a bíróságok az alkalmazott jogszabályok értelmezésével sértették meg az Alaptörvény fent hivatkozott rendelkezéseit.

A) Az alkalmazott jogszabályok:

- A Mt. 294.§ (1) bekezdés: E törvény értelmében

g) nyugdíjas munkavállaló, aki

ga) az öregségi nyugdíjkorhatárt betöltötte és az öregségi nyugdíjhoz szükséges szolgálati idővel rendelkezik (öregségi nyugdíjra való jogosultság),

gb) az öregségi nyugdíjkorhatár betöltése előtt öregségi nyugdíjban **részesül**,

gc) a Magyar Alkotóművészeti Közalapítvány által folyósított ellátásokról szóló kormányrendelet alapján folyósított öregségi, rokkantsági nyugdíjsegélyben (nyugdíjban) **részesül**,

gd) Magyarországon nyilvántartásba vett egyháztól egyházi, felekezeti nyugdíjban **részesül**,

ge) öregségi, munkaképtelenségi járadékban **részesül**,

gf) növelt összegű öregségi, munkaképtelenségi járadékban részesül, vagy

gg) rokkantsági ellátásban **részesül**,

- Tny. 18. § (1) bekezdésének b) pontja :

A társadalombiztosítási öregségi nyugdíjra jogosító öregségi nyugdíjkorhatára annak, aki

a) 1952. január 1-je előtt született, a betöltött 62. életév,

b) 1952-ben született, a 62. életév betöltését követő 183. nap,

c) 1953-ban született, a betöltött 63. életév,

d) 1954-ben született, a 63. életév betöltését követő 183. nap,

e) 1955-ben született, a betöltött 64. életév,

f) 1956-ban született, a 64. életév betöltését követő 183. nap,

g) 1957-ben vagy azt követően született, a betöltött 65. életév.

- Kjt. 30. § (1) bekezdésének d) pontja: „**A munkáltató a közalkalmazotti jogviszonyt – a 30/A–30/B. §-ban foglalt korlátozással – felmentéssel akkor szüntetheti meg, ha**

a) megszűnt a munkáltatónak az a tevékenysége, amelyben a közalkalmazottat foglalkoztatták;

b) az Országgyűlés, a Kormány, a költségvetési fejezetet irányító szerv vezetője, a központi költségvetési szerv vezetője vagy az önkormányzati képviselő-testület döntése alapján a munkáltatónál létszámcsökkentést, illetve átszervezést kell végrehajtani, és emiatt a közalkalmazott további foglalkoztatására nincs lehetőség;

c) a közalkalmazott munkaköri feladatainak ellátására tartósan alkalmatlanná vált vagy munkáját nem végzi megfelelően;”

d) a közalkalmazott a felmentés közlésének, illetőleg legkésőbb a felmentési idő kezdetének napján nyugdíjasnak minősül

- Kjt. 30. § (2) bekezdése **A munkáltató a felmentést köteles megindokolni. Az indokolásból a felmentés okának világosan ki kell tűnnie, és a munkáltatónak kell bizonyítania, hogy a felmentés indoka valós és okszerű.**

- 1700/2012. (XII. 29) számú Kormányhatározat, amely

a fenti jogszabályok alkalmazását nem írhatja felül, de a Kormány céljának megfelelő – és az egységes eljárást biztosító - alkalmazásukat elősegítő közjogi szervezetszabályzó eszköz.

B) A fenti jogszabályok lehetőséget adnak arra, hogy – nem megfelelő értelmezésből következően - alkalmazásukkal megsértsék az Alaptörvény rendelkezéseit.

Állításomat az alábbiakban indokolom:

- *A Mt. 294.§ (1) bekezdés g) pontja:* A nyugdíjas munkavállaló fogalmát határozza meg.

Ennek a meghatározásnak a ga) pontja feltűnő eltérést mutat a gb)-gg) pontokhoz viszonyítva, nevezetesen: a ga) pontban körülírt személy nem rendelkezik a nyugdíjas szó értelmezésének alapvető kritériumával, azaz nem kap az államtól nyugdíjat (csak akkor részesül ellátásban, ha ezt kérvényezi).

Tehát a gb)-gg) pontokban meghatározott személyek mindegyikére jellemző, hogy állami juttatásban **részesül**, ezzel ellentétben a ga) pontban meghatározott személy **nem részesül** állami juttatásban. Bár jogosultságot szerzett arra, hogy kérje ezt a juttatást, de nem lehet kényszeríteni rá. Mindenkinek joga van eldönteni, hogy „eltartott” akar lenni, vagy a munkájából akar élni.

Ha az előbbi gondolatot nem vitatjuk, akkor a ga) pont az életkor szerint diszkriminál. Ezt pedig tiltja az Alaptörvény.

Megjegyzés: A magyar értelmező szótár szerint a nyugdíjas főnév olyan időskorú személyt jelent, akinek nincs munkába járási kötelezettsége, és az államtól kap rendszeres havi juttatást.

A nyugdíjas főnév értelmezése további aggályokat vet fel:

Ha a fenti jogszabályt a megfelelő értelmezéssel akarja a munkáltató alkalmazni, biztosítania kellene azt, hogy azon a napon - amelyen a közalkalmazott betölti azt a bizonyos diszkriminatív korhatárt – mentesítsék a munkavégzés kötelezettsége alól, és (nyugdíj címén) rendszeres havi juttatást kapjon. Ez azonban nem megvalósítható, mert a munkáltatónak nincs joga a közalkalmazottat arra kényszeríteni, hogy nyugdíjigényléssel forduljon a nyugdíjfolyósító intézményhez.

Fontosnak tartom annak kiemelését is, hogy nem kaphat nyugdíjat az a személy, akinek a közalkalmazotti jogviszonya nem szűnt meg.

A Mt. 294.§ (1) bekezdés ga) pontja tehát nem értelmezhető.

- Tny. 18. § (1) bekezdésében foglaltak sértik az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésének rendelkezését:

„Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.”

A törvény diszkriminál, hiszen eltérő nyugdíjkorhatárt állapít meg az 1952-1957 közötti években születettek esetében. A diszkrimináció nem okoz problémát azok esetében, akik korábban szeretnének nyugdíjba vonulni.

Az 1952-ben született közalkalmazott azonban jogosan kérdezheti: ha 1957-ben született volna, akkor egészségesebb, okosabb, tehetségesebb – értékesebb? – lenne 62 éves és 183 napos korában? Alkalmasabb lenne a munkavégzésre? Amennyiben a válasz: NEM, a következő kérése az lenne, hogy nevezzék meg azt az okot, amely miatt őt a fenti nevezetes napon felmentik, de a „szerencsésebb”- 1957-ben született - kollégái ilyen idősen még felmentési védelmet élveznek.

A nyugdíjjogosultság egy szerzett jog. Nem lehet senkit arra kényszeríteni, hogy adja be az igényét a nyugdíjfolyósító intézményhez. Fontosnak tartom kiemelni, hogy a törvényt - az érintett személlyel egyeztetve - lehet úgy alkalmazni, hogy ne sértsék meg az Alaptörvényt.

- **Kjt. 30. § (1) bekezdésének d) pontja:** A munkáltató megszüntetheti a közalkalmazott jogviszonyát, ha nyugdíjasnak minősül.

Amennyiben ezt a **Mt. 294.§ (1) bekezdés ga) pontjára hivatkozva teszi, megsérti az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdésében foglaltakat:**

„Mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Képességeinek és lehetőségeinek megfelelő munkavégzéssel mindenki köteles hozzájárulni a közösség gyarapodásához”

Fentiekén túl a **Kjt. 30. § (1) bekezdésének d) pontja** jelentős értelmezési kérdést vet fel:

Ha a közalkalmazott betölti a diszkriminatív életkort, a munkáltató döntésétől függ, hogy a közalkalmazott jogviszonyát megszünteti-e?

A bíróságok válasza: igen.

De a **Kjt. 30. § (2) bekezdése** megköveteli, hogy a felmentést valós és okszerű indokolással kell ellátni.

A (2) bekezdés a **Kjt. 30. § (1) bekezdésének a-d) pontjára vonatkozik.**

A bíróságok véleménye: a **Kjt. 30. § (1) bekezdésének d) pontjára nem vonatkozik a (2) bekezdésben megfogalmazott követelmény.**

Részletesen:

Elsőfokú bíróság: „*alperes a felmentés indokát a törvényben meghatározottak szerint egyértelműen, világosan és érthetően megjelölte,*” – indokolásként hivatkozott a **Kjt. 30. § (1) bekezdésének d) pontjára** – „*így nem kellett külön bizonyítani, hogy a felperes munkájára miért nem volt szükség, az indok valósága az okszerűséget is megalapozta*” (2.M.457/2015/8. szám 4. oldal utolsó bekezdés)

Másodfokú bíróság: „*alperes olyan indokból szüntette meg felperes jogviszonyát, melyet a Kjt. 30. § (1) bekezdése felmentési okként szabályoz, ezért az erre az okra alapított felmentés nem jogellenes*” (I.Mf.20.910/2016/4. szám 2. oldal)

Kúria mint felülvizsgálati bíróság: „*Az eljáró bíróságok ítéletük indokolásában helytállóan utaltak arra, hogy a Kjt. 30. § (1) bekezdésének d) pontja önálló felmentési indokként szabályozza azt az esetet, ha a közalkalmazott a felmentés közlésének, illetőleg a felmentés kezdetének napján nyugdíjasnak minősül*” (Mfv.II.10.336/2017/7. szám 5. oldal).

A fenti indokolások alapján számomra nem egyértelmű, hogy a **Kjt. 30. § (1) bekezdésének d) pontja** felmentési ok (másodfokú bíróság véleménye), vagy felmentési indok (Kúria és elsőfokú bíróság véleménye).

Ha az indok megegyezik az okkal, akkor valóban nem kell bizonyítani, hogy az indok okszerű. Elegendő azt bizonyítani, hogy az okkal megegyező indok valósága teljesül. Ebben az esetben a **Kjt. 30. § (2) bekezdését törölni lehet. Felesleges.**

(Megjegyzés: Az **indok** főnév jelentése: **magyarázat**, érv. Az **ok** főnév jelentése: **valamely változásnak az előidézője.**)

Véleményem szerint a fenti gondolatmenet helyett a törvény leírását tekintve választ kaphatunk a kérdésre:

Kjt. 30. § (1) bekezdésében felsorolt indokok alapján meg lehet szüntetni a közalkalmazotti jogviszonyt, de indokolni kell. A törvény nem tesz különbséget az a-d) pontban felsorolt indokok között, tehát a **Kjt. 30. § (2) bekezdését az (1) bekezdés d) pontjára is alkalmazni kell.** Ennek értelmében **„Az indokolásból a felmentés okának világosan ki kell tűnnie, és a munkáltatónak kell bizonyítania, hogy a felmentés indoka valós és okszerű”**

Mivel az ok nem feltétlenül egyenlő az indokkal, ezért **nem elegendő a Kjt. 30. § (1) bekezdésének a-d) pontja által meghatározott indokok közül az egyiket megjelölni.**

Nem elegendő a „nyugdíjassá kinevezett” nyugdíjjogosult esetében a felmentési okiraton megjelölni a Kjt. 30. § (1) bekezdésének d) pontját, mert ez esetben a felmentés születési év alapján diszkriminál, tehát megsérti az Alaptörvényt.

Az indokolásból világosan ki kell tűnnie, hogy a felmentés indoka valós és okszerű. Ezt biztosítja a **1700/2012. (XII. 29) számú Kormányhatározat.** A munkáltatónak ebben az esetben is lehetősége van arra, hogy megszabaduljon a véleményét őszintén megfogalmazó beosztottjától, de némi kontroll mellett.

Tehát a nem jogellenes felmentési eljárás során a dolgozóval egyeztet a munkáltató. Tájékoztatja a továbbfoglalkoztatás lehetőségéről, amit a Kormányhatározat meg is követel. És reménykedik, hogy a közalkalmazott beadja (nem adja be) a továbbfoglalkoztatás iránti kérelmét.

Ezt követően a Kormányhatározatban rögzített határidők letelte után - amennyiben a közalkalmazott nem kérte a továbbfoglalkoztatását, erre az okra, ha pedig a benyújtott kérelmet elutasították, akkor arra az okra hivatkozva – át lehet adni az okszerű indokolással ellátott - felmentési iratot.

A közalkalmazottal (munkavállalóval) való egyeztetés az Alaptörvényben is rögzítve van:

A XVII. cikk (1) bekezdése értelmében: „A munkavállalók és a munkaadók – a munkahelyek biztosítására, a nemzetgazdaság fenntarthatóságára és más közösségi célokra is figyelemmel – együttműködnek egymással.”

3) Befejezésül:

a) A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Mfv.II.10.336/2017/7. számú ítéletének indokolásában megerősíti az eljáró bíróságok ítéletét:

„helytállóan utaltak arra, hogy a Kjt. 30. § (1) bekezdésének d) pontja önálló felmentési indokként szabályozza azt az esetet, ha a közalkalmazott a felmentés közlésének, illetőleg legkésőbb a felmentés kezdetének napján nyugdíjassá minősül. Bár önmagában a Kjt. a nyugdíjkorhatárt betöltött közalkalmazott esetében nem kötelezi a munkáltatót a jogviszony megszüntetésére, azonban az abban foglalt feltételek teljesülése esetén a munkáltató jogszerűen, további indokolás nélkül dönthet a jogviszony megszüntetéséről.

De a Kjt. 30. § (2) bekezdése megköveteli, hogy a felmentést valós és okszerű indokolással kell ellátni.

A (2) bekezdés a Kjt. 30. § (1) bekezdésének a-d) pontjára egyaránt vonatkozik.

Nem lehet különbséget tenni azt állítva, hogy a d) pont teljesülése esetén további indoklás nem szükséges, de az a-c) pontok esetében igen. Ez azt jelentené, hogy valakit az életkora miatt különböztetnek meg hátrányosan.

A Kúria Mfv.II.10.336/2017/7. számú ítélete sérti az Alaptörvény **XV. cikk (2) bekezdésének rendelkezését:**

„Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékosság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.”

A Kúria Mfv.II.10.336/2017/7. számú ítélete sérti az Alaptörvény **XII. cikk (1) bekezdésének rendelkezését:**

„Mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Képességeinek és lehetőségeinek megfelelő munkavégzéssel mindenki köteles hozzájárulni a közösség gyarapodásához”

Az okból, hogy a közalkalmazott nyugdíjjogosultságot szerzett - de nem veszi igénybe – nem veszi el azt a jogát, hogy munkájával hozzájáruljon egy (tanuló) közösség sikeréhez (sikeres érettségi vizsgájához).

Az ítélet indokolása szerint a döntés jogát a munkáltató birtokolja. Nem veszi figyelembe a döntést szabályozó Kormányhatározatot, amely jogot biztosít a közalkalmazott számára, mégpedig a továbbfoglalkoztatás kérelmezését. Ez biztosítja, hogy az Alaptörvény alábbi rendelkezése érvényesüljön.

A Kúria Mfv.II.10.336/2017/7. számú ítélete sérti az Alaptörvény **XVII. cikk (1) bekezdésében foglaltakat:**

„**A munkavállalók és a munkaadók** – a munkahelyek biztosítására, a nemzetgazdaság fenntarthatóságára és más közösségi célokra is figyelemmel – **együttműködnek egymással**”

b) A Pécsi Törvényszék I. Mf. 20.910/2016/4. számú ítélete sérti az Alaptörvény **XII. cikk (1) bekezdésében, a XVII. cikk (1) bekezdésében, a XV. cikk (2) bekezdésében foglaltakat.**

A Pécsi Törvényszék ítéletének az Alaptörvény rendelkezéseivel szemben álló jellemzőit a Kúria ítéletével összefüggésben leírt indokolással egyezően határozhatom meg.

c) A Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.457/2015/8. számú ítélete sérti az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdésében, a XVII. cikk (1) bekezdésében, a XV. cikk (1) bekezdésében és (2) bekezdésében, valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglaltakat.

A fenti indokolásokon túlmenően Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.457/2015/8. számú ítéletéhez kapcsolódóan ki kell emelni az eljárás során tapasztalható jogszabálysértéseket.

Ismételnem kiemelem, hogy az első fokú bíróság eljárása sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének rendelkezését:

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

Az elsőfokú bíróság eljárása sérti az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglaltakat:

„A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.”

III.

Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

a) Igazolási kérelem és eredeti orvosi igazolás (Melléklet)

b) Nyilatkozat a személyes adataim nyilvánosságra hozhatóságáról (Melléklet)

c) **Iratjegyzék** az alkotmányjogi panaszban hivatkozott - külön csatolt – dokumentumokról

1. számú melléklet:

- 1.1 A Kúria ítéletének átvételét igazoló tértivevény
- 1.2 Ügyvédi meghatalmazás a felülvizsgálati eljárásban
- 1.3 Felülvizsgálati kérelem
- 1.4 A Kúria ítélete

2. számú melléklet:

- 2.1 A Pécsi Törvényszék I. Mf.20.910/2016/4. számú ítélete
- 2.2 Fellebbezés a Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.457/2015/8. számú ítélete ellen

- 2.3 A Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.457/2015/8. számú ítélete

3. számú melléklet

- 3.1 A 2016. 04. 20-án tartott tárgyalás jegyzőkönyve
3.2 Jegyzőkönyv kijavítási kérelem
3.3 Jegyzőkönyv kiegészítési kérelem
3.4 A 2015. 10. 19-én tartott tárgyalás jegyzőkönyve
3.5 A 2015. 06. 10-én tartott tárgyalás jegyzőkönyve
3.6 A 2015. 04. 08-án tartott tárgyalás jegyzőkönyve

4. számú melléklet

- 4.1 A KLIK Pécsi Tankerülete ellenkérelme
4.2 A KLIK Pécsi Tankerülete ellenkérelme (2015.január 25)
4.3 A Pécsi Szakképzési Centrum ellenkérelme

5. számú melléklet

A 2. M.452/2014/3. számú kereset

6. számú melléklet

A 2. M.468/2015/1. számú kereset

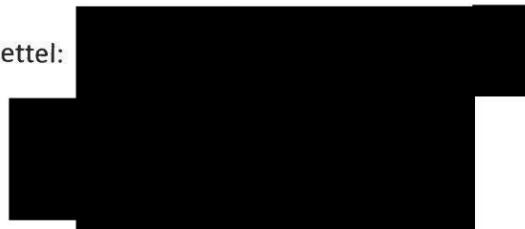
7. számú melléklet

Az elsőfokú bíróság által mellőzött felperesi beadványok

- 7.1 A 2. M.452/2014/11. számú beadvány (a per folytatása)
7.2 A 2. M.457/2015/6. számú bizonyítási indítvány
7.3 A 2. M.457/2015/7. számú előkészítő irat
7.4 A 2. M.468/2015/5. számú előkészítő irat

Pécs, 2018. augusztus 23.

Tisztelettel:

A large black rectangular redaction box covering the signature and name of the official.